

Όλα για κάποιον λόγο γίνονται

M makthes.gr/christos-mastrogiannidis-sti-mtk-ola-gia-kapoio-logo-ginontai-682844

Είναι η δεύτερη χρονιά φέτος που πηγαίνει στην... «Πράγα». Στο έργο του Χαβιέρ δε Διός που παρουσιάζεται από το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος για ακόμη μια σεζόν σε μετάφραση Μαρίας Χατζηεμμανουήλ και σκηνοθεσία-δραματουργική επεξεργασία Θέμη Θεοχάρου ο ηθοποιός Χρήστος Μαστρογιαννίδης κάνει ένα «ταξίδι» επί σκηνής με «συνεπιβάτες» του την Εύη Κουταλιανού και τον Γιάννη Τομάζο στο γέλιο, στη συγκίνηση και, ίσως, στις μεγαλύτερες αλήθειες που «κρύβουν» οι ανθρώπινες σχέσεις.

«Πέρσι πήγαμε πολύ καλά. Ο κόσμος αγάπησε την παράστασή μας και η επιτυχία πιστεύω πως αποδίδεται στο ότι η παράσταση είναι μία ιστορία καθημερινή, αληθινή και αφορά τις ανθρώπινες σχέσεις. Την αγάπη, τα θέλω, τις παρεξηγήσεις, τις κόντρες, τα πιστεύω, τις φοβίες και ό,τι έχει να κάνει με τις σχέσεις των ανθρώπων. Το πώς ζουν μέσα σε αυτές και μέσα από αυτές. Το κοινό ταυτίζεται και συμπάσχει με τους τρεις χαρακτήρες του έργου γιατί σίγουρα έχει βρεθεί, βρίσκεται ή θα βρεθεί μέσα στις ίδιες συνθήκες, στην ψυχολογία αυτών των ρόλων ή θα έρθει αντιμέτωπος με τέτοιες ανθρώπινες συμπεριφορές. Το κοινό γίνεται παρέα μας σε αυτό το δείπνο. Όχι από απόσταση. Δεν είναι ξένοι. Συμμετέχουν, είναι καλεσμένοι στην ιστορία μας. Γελάνε, κλαίνε, νευριάζουν, συμπονούν. Οπότε νομίζω είναι κάτι που κάνει τον κόσμο να αγαπήσει αυτή την παράσταση, γιατί φεύγοντας σίγουρα θα τον προβληματίσει κάτι από αυτό που είδε και θα το πάρει μαζί του», λέει στη «ΜτΚ» ο ηθοποιός.

Στην παράσταση ο ίδιος είναι ζευγάρι με έναν άλλο άντρα αλλά δεν είχε κανέναν ενδοιασμό ως προς αυτό. «Το μόνο που με ενδιέφερε ήταν πώς θα προσεγγίσω αυτόν τον άνθρωπο. Χωρίς να υπερβάλλω, χωρίς να αδικήσω, αλλά να αποδώσω αυτό που του πρέπει με

αλήθεια και ευαισθησία. Μου άρεσε πολύ. Ήθελα να δω τι τον βασανίζει, πώς φέρεται, τι σκέφτεται και τι τον καταπιέζει.

Είναι πολύ δύσκολο να ζεις στη ζωή σου με άγχος, καταπιεσμένος και να φοβάσαι να εκφραστείς μην τυχόν και σε αποπάρουν ή σε κατακρίνουν για αυτό που είσαι. Μία ατάκα στο έργο λέει: 'θεωρείς πως ήμουν τόσο ηλίθιος που διάλεξα την αντίθετη εκδοχή σχεδόν από όλους τους άλλους και μάλιστα σε εκείνη την εποχή, που το να δηλώνεις τη σεξουαλική σου ταυτότητα ανοιχτά, σήμαινε ότι έπρεπε να κολυμπάς αντίθετα στο ρεύμα σχεδόν για όλη σου τη ζωή;'. Είχαμε κάνει μία συζήτηση με τον συγγραφέα και μας είχε πει ότι στην Ισπανία όταν παρουσιάζαν τέτοιους ρόλους πολλές φορές τους παρουσιάζαν σαν καρικατούρες. Πιο πολύ προς το κωμικό κοροϊδευτικό. Ας το πούμε κλισέ. Οπότε ο σκοπός μου ήταν αυτός ο ρόλος να βγει όσο πιο σοβαρός, ευαίσθητος με χιούμορ και όσο πιο αληθινός γίνεται χωρίς να έχει καμία παραμικρή πιθανότητα υπερβολής».

Μία πόλη που δίνει ευκαιρίες

Η αλήθεια είναι ότι όταν θα βγεις από την παράσταση δεν θα φύγεις εστιάζοντας στο φύλο των ηρώων. Θα σου μείνουν οι προβληματισμοί των ανθρώπινων σχέσεων. Οι ανάγκες, οι επιθυμίες, οι ευθύνες και ό,τι αφορά στη συμβίωση δύο ανθρώπων, ανεξαρτήτου φίλου η προτίμησης. «Το μεγαλύτερο πρόβλημα όμως αυτού το ζευγαριού για το παρακάτω βήμα είναι η τεκνοθεσία. Ότι ο ένας θέλει και ο άλλος δεν το συζητά καν. Το πώς αυτό τους φέρνει αντιμέτωπους με τις ευθύνες, τα θέλω και τις ανάγκες του καθενός μέσα σε αυτή τη σχέση. Που είναι ένα πολύ μεγάλο θέμα, γιατί οι ανάγκες αυτών των ανθρώπων έρχονται κόντρα με νομοθεσίες, φοβίες ή αρχές που η κοινωνία τους φέρνει αντιμέτωπους. Δεν είναι τόσο απλό οι ανάγκες σου να εξαρτώνται από άλλους και να μην μπορείς να συνεχίσεις τη ζωή σου παρακάτω λόγω νομοθεσιών.

Είναι ένα πολύ μεγάλο ζήτημα που απασχολεί τελευταία την Ελλάδα πολύ έντονα. Πώς το δέχεται ο κόσμος, πώς το αντιμετωπίζει, πώς γυρνάει την πλάτη, υποστηρίζει η γιουχάρει. Όσο για τα στοιχεία της παράστασης υπάρχουν κάθε μέρα στην καθημερινότητα μου-μας. Είναι τόσο αληθινή και τόσο άμεση που, ώρες -ώρες, στιγμές της είναι η ζωή μου και στιγμές της ζωής μου τις βρίσκω σ' αυτήν», επισημαίνει ο Χρήστος Μαστρογιαννίδης.

Ο ίδιος είναι είκοσι χρόνια ηθοποιός και τα δώδεκα από αυτά συνεργάζεται με το ΚΘΒΕ. «Είμαι πολύ ευχαριστημένος, ευγνώμων και χαρούμενος με όλη αυτή την καλλιτεχνική πορεία που έχω διανύσει. Έχω δουλέψει σχεδόν σε όλες τις σκηνές της Θεσσαλονίκης. Είχα τη χαρά να γνωρίσω πολλούς συναδέλφους, ωραίους ηθοποιούς και ο ωραίους ανθρώπους.

Η Θεσσαλονίκη είναι η πόλη μου, τα μαγαζιά, τα θέατρα και οι γειτονιές. Όλες οι αναμνήσεις και το μεγαλύτερο μέρος της πορείας που έχω», λέει.

Θα ήθελε ωστόσο να κάνει και το βήμα προς την Αθήνα. «Να μου δοθούν ευκαιρίες για καινούριες δουλειές και νέες συνεργασίες. Η Αθήνα δίνει δυνατότητες να προωθήσεις τη δουλειά σου. Έχει κινηματογράφο, τηλεόραση, ράδιο-σπικάζ, διαφημίσεις. Έχει μεγαλύτερη

γκάμα ώστε να δοκιμάσεις τον εαυτό σου και να ανοίξεις παραπάνω τα φτερά σου. Η Θεσσαλονίκη έχει το ΚΘΒΕ που είναι ό,τι καλύτερο υπάρχει στην πόλη και όχι μόνο σε αυτήν. Έχει πολύ καλούς ηθοποιούς, πολύ ωραίες παραστάσεις και πολύ μεγάλο ρεπερτόριο. Η Θεσσαλονίκη είναι μία πόλη που δίνει ευκαιρίες στους ανθρώπους της όσο γίνεται και μπορεί. Αν όμως μου δοθεί μία εξίσου σημαντική ευκαιρία με μία ωραία δουλειά στην Αθήνα σίγουρα θα κατέβω και προς τα κάτω να κυνηγήσω το όνειρό μου. Είναι ό,τι πιο δημιουργικό και ζωντανό να είμαστε ενεργοί, δραστήριοι και να ψάχνουμε πάντα το βήμα παρακάτω. Μόνο έτσι πάμε μπροστά», υπογραμμίζει.

«Αίθουσα αναμονής» και ευχές

Το επόμενο του βήμα θα είναι η «Αίθουσα αναμονής» που σκηνοθετεί ο Ένκε Φεζολάρι και θα παρουσιαστεί από το ΚΘΒΕ στο Μικρό Θέατρο της Μονής Λαζαριστών κάνοντας πρεμιέρα γύρω στις 10 Φεβρουαρίου. Ήδη οι δοκιμές έχουν αρχίσει. «Θα είναι μία παράσταση από κείμενα, ιστορίες, και αληθινά γεγονότα της κακιάς ανθρωπότητας. Της ασχήμιας που προκάλεσε και προκαλεί. Το τελικό κείμενο θα το 'ράψουμε' εμείς μέσα από αυτοσχεδιασμούς και συζητήσεις και πιστεύω ότι θα βγει κάτι πολύ δυνατό και αληθινό και για εσάς και για εμάς. Κάτι που πρέπει και χρειάζεται να ακουστεί. Ο Ένκε σε αυτό είναι πολύ καλός. Έξι άτομα, μικρό θέατρο, άμεσο κείμενο, σημερινό. Είναι ό,τι καλύτερο για μένα. Λατρεύω τέτοιες παραστάσεις», τονίζει ο Χρήστος Μαστρογιαννίδης.

Τέλος εκφράζει τις ευχές του για τη νέα χρονιά: «Θέλω να ευχηθώ υγεία ψυχική και σωματική, ειρήνη, τύχη και δουλειά! Το ένα φέρνει το άλλο. Βασικό βέβαια είναι η υγεία. Να είμαστε παραγωγικοί, αισιόδοξοι και να προσπαθούμε. Ακόμα κι αν αποτύχουμε, αν δεν προσπαθήσουμε είναι σαν να μην κάναμε τίποτα. Όλα για κάποιο λόγο γίνονται».

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

«Πράγα»

Φουαγιέ Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών

Έως τέλη Ιανουαρίου

***Δημοσιεύθηκε στη "ΜτΚ" στις 31.12.2023**